

[Sigsgaard.] ... slagtet, og samtidig vil Danmark i endnu højere grad end i dag blive reduceret til et redskab for centraleuropæisk, og det vil på grund af vores beliggenhed sige først og fremmest tysk, udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Stillet over for sådanne perspektiver er det uacceptabelt, hvis regeringen vil tillade enkelte stærke grupper inden for erhvervslivet at vælte de forhandlinger, der nu føres. Den udenlandske indflydelse på dansk erhvervsliv, som allerede er betydelig, vil blive endnu mere fremtrædende, når de fremtidige enorme kapitalbehov i industrien, som jeg for lidt siden omtalte, skal dækkes. Udenlandske storforetagender vil ofte være nærliggende samarbejdspartnere, idet de kan dække behovet både for kapital og for know-how. I mange tilfælde vil der ikke blive tale om egentligt samarbejde, men derimod om overtagelse af danske virksomheder. Dertil kommer, at mange mindre danske virksomheder uden at blive direkte overtaget efterhånden vil blive fuldt kontrolleret af udenlandske storforetagender, ikke mindst hjemmehørende i de nuværende EEC-lande. De små danske virksomheder, der for tiden er konkurrencedygtige, vil være nemme at kontrollere, bl. a. fordi de vil være særlig udsat for fejlinvesteringer. De må nemlig på grund af deres størrelse ofte satse på at producere og fremstille et enkelt produkt, og hvis det så en skønne dag ikke kan afsættes, kan virksomheden overtages billigt af et stort, kapitalstærkt foretagende.

En nær tilknytning til de centraleuropæiske lande, eventuelt i form af tilknytning til EEC, vil altså, som jeg har prøvet på at vise, meget hurtigt føre til, at den udenlandske indflydelse vil gøre sig stærkt gældende gennem kontrollen med en stor del af landets produktionsmidler. Allerede i dag ejes, så vidt jeg husker, $\frac{1}{3}$ af vores industri af udenlandsk kapital, og man må huske, at danske virksomheder selvfølgelig aldrig vil opnå indflydelse i Tyskland, Frankrig og Italien svarende til Tysklands, Frankrigs eller Italiens indflydelse i Danmark.

Den omfattende økonomiske afhængighed vil naturligvis blive ledsaget af en tilsvarende politisk afhængighed. Også i dag giver vores økonomiske afhængighed af udlandet sig udslag i den førte politik, selv om den

direkte sammenhæng ikke kommer så tydeligt frem, men det er for ingenting at regne imod den næsten fuldstændige underkastelse, der vil blive tale om, hvis vi skal ind i EEC.

På den baggrund er et nordisk samarbejde klart at foretrække. Det vil ikke indebære underkastelse, men derimod bygge på jævnbyrdighed. Jeg tror, det haster at få ført forhandlingerne frem til et positivt resultat. Om bare få år kan vores afhængighed af andre magter, herunder ikke mindst USA, være så stor, at vi ikke vil være i stand til — og det vil sige, at vi ikke får lov til — at indtræde i et nordisk samarbejde. Det var USA, der i 1948-49 forhindrede dannelsen af den nordiske forsvarsunion, fordi Danmark og Norge skulle presses ind i NATO. Et tilsvarende pres mod et nordisk økonomisk samarbejde kan vi meget vel komme ud for; ja, man kunne fristes til at spørge — om ikke andre så sig selv — om der kan tænkes bl. a. at stå amerikanske interesser bag visse danske bestræbelser på at lægge gift for forhandlingerne om en nordisk union. Desværre har regeringen af bl. a. disse pressionsgrupper ladet sig presse til at lægge så stærkt vægt på, at det nordiske samarbejde blot bliver et springbræt til fællesmarkedet, at netop denne holdning, den danske regerings holdning, kan blive den tue, der kommer til at vælte læsset.

Jeg skal derfor opfordre regeringen til at ændre standpunkt på dette punkt og i de kommende forhandlinger gå ind for et nordisk samarbejde for dette samarbejdes egen skyld.

Kai Moltke: Ja, det er jo en yderst interessant redegørelse, som er aflagt her af økonomi- og markedsministeren. Men jeg tror, at hvad angår vor stilling til og vor fastholden af indtrædelsen i fællesmarkedet som mål, havde Erlander ikke helt uret; når han sagde, at det var et spørgsmål, som ikke var særlig aktuelt, fordi vi ganske simpelt hen ikke blev lukket ind, og derfor et spørgsmål af mindre betydning.

Nu savner jeg på en måde i økonomi- og markedsministerens redegørelse et klart bilde af den proces, som i og for sig er i gang inden for fællesmarkedet i øjeblikket. Det kan jo nemlig ikke nytte at tage sit udgangspunkt i, at vi ikke har et så opdelt, et så indbyrdes stridende fællesmarked, et fælles-